

BARBARA KLICKA: BANKET I KOŽA

BANKET

I KOŽA

BARBARA KLICKA

S poljskog prevela Đurđica Čilić Škeljo

ZAGREB, 2017.

USKRS

Početak kao u receptu za proljeće. Išla sam na dugo putovanje brzim autom. Posvuda su bili oblaci, cijenila sam prednosti krovnog prozora. Prolazili smo pokraj roda pa sam rekla:

gle, rode. Rekao je: veseliš se kao dijete. Glup si, rekla sam, veselim se kao dijete jer mi se obraćaš kao ženi u travnju, budi mi prijatelj, želim od toga svijetliti. Potom

pozivala sam za svjedoke lokalce, mailove, balete. Sve u prilično velikim količinama, jer uporno mi ništa nije htjelo biti dovoljno. Ali neka, bliži se kalendarsko uskrснуće

tim povodom svijetu nosim kolač od sira.
Neka me voli svatko kad već ti ne možeš.

PARKIĆ SUE RYDER

Sue Ryder – s nesrećom se susrela rano, kad je zajedno s majkom posjećivala bolnice i teške bolesnike.

www.dom-seniora.ovh.org

Budi pozdravljena Sue Ryder iz parkića na kojem nema prozora. Pozdravljam te jer se danas ne želim vraćati kući. Ti si na snijegu, a ja sam u tuđoj kuhinji, draga moja Sue Ryder, na divljem zapadu.

Uskoro će točno podne, srest ćemo se, srest ćemo se Sue Ryder, uzet ću cigarete. Sad noktom gulim lak s prozorske daske, potom ću napraviti obrnuto – voliš li manikure?

Ja volim, iako nije pristojno, jer je moguće raditi toliko bitnih stvari, a ja ovdje četkicom biskupskom ljubičastom bojom po pločici i valja paziti, bojati se posljedica. Čeka nas, draga moja, *tihi oblak u zemlji*

– treba se potruditi oko parkića iza stanice. Draga Sue Ryder, čak ni tad ne možeš biti sigurna, jer će javni zahodi pokraj njega ostati trokutasti – netko na googleu može pronaći tvoju ružnu fotografiju.

Pozdravljam te, Sue Ryder, ničija kaubojko. Već nas svuda nema – u rokovnicima majki, u našim vlastitim krevetima, na nervnim

završecima višenoćnih neprijatelja, jednonoćne braće.

Već nas svugdje nema, dakle ne ogledaj se, tužna moja Sue Ryder,
nema se gdje više tražiti.

IMETAK

To je bila tvoja večer, neparni mladiću. Smanjuju ti se oči s večernjom plimom. Davno su me odučili da pružam ruke, pa kad se vraćam kući slučajnim taksijem, razmišljam o ljubljenju, razmišljam o peronima na kojima bismo se mogli oproštati kad bismo se nekim čudom ipak sreli.

Ah, to nije pretjerivanje – osjetim božju volju u tim svijetlim noćima. Ali u mom domu je suša i uvenula oslad, tu nitko ne zalazi. Ovdje zatvoriti oči znači gledati šapice sa sočnom slaninom, znači suočiti se s ogromnim katom, znači postajati kvrgav. Mogao bi ući u mene kao u močvaru.

Neparni mladiću, odmah iza jorgovana u parkiću sva je moja limfa; mrtvački pokrov izvučen iz usta.

STARATELJSKO PODRUČJE

San o sedam čavala u lubanji. Kolebam se jer nijedna mogućnost nije spremna na smisao. Otac kaže: razmisli, ne vičeš. Kažem ocu: poviči, ne misli. Stanujem s tom mačjom šapom, ona me hrani.

A sad pogledaj – pokrenula sam za ples sedam čavala; sedam dječaka iz Albatrosa i jedna pokojnica. Stanovala sam iznad obrve, iznad bradavice, na mudrom potočiću sve dok nije nastupilo vrijeme deložacije i skretanja u polje.

A u polju se stavlja orma. Hej, orma se stavlja u polju. Neka živi nerodica i jalovi pijesak! Neka zrna padaju na dna oceana, neka baru prekriju alge i crna sočivica! Ovdje zemlja služi samo za prekrivanje.

LOCUS FOCUS

Imala si pravo kad si blago priznala. Tvoja majka izdaleka šiša kosu jako kratko, iako je još mlada, iako kada ide u parkove mravi koriste njezine palčeve kao glatke ljestve.

Maše ocu, u ruci drži maramicu od celuloze. Vječno opraštanje. Kćeri su premudre kad dugo ne rađaju i ne završavaju studij. To nije njezin slučaj, ima diplomu i djecu, bezgrešno začecé na djelu.

Ali leptiri iz njezinog trbuha stanuju na udaljenim livadama. Čak se i riječ livada ovdje izgovara s laganim izdahom – kao i puno drugih riječi, koje nikad neće pronaći dostojne odraze. Ušuljaj se u podrume, na tavane – na ugrijanim gredama

noći tvoj mol, djevojko. U komori se tresesh, na suncu pre-eksponiraš taj film. Pa ako treba rangirati strahove, riječ muž će izbiti ravno na čelo, a preko čela je bolje prebaciti pramen kose,

kao onda, kad si se pokraj neke ograde htjela ljubiti, ali ti je nedostajao, ne znam, šarm, hrabrost, lepršava suknja. Oh, znam – više voliš sama sebi zabijati barem čačkalice,

jer sama znaš koliko je odavde udaljen tečan život, za koji nemaš nijednog dokaza. I mada pretpostavljam da lažeš – ti lažeš.

U nekom ljetnom parku, na klupi u polusjeni, čeprkaš si oko
infektivnim iverom

i ništa se ne mijenja.

PRIRUČNA

Grudica boje pada iz oka – na stratište, na stratište. Jer kad mačka dolazi u krevet s kandžicama, kad nad kanalom netko davi mladunčad, gušter se budi sa svježim repom, koji ničemu ne služi – sviće. Prekrij se sjenilom

za oči, maleni, uputi se u grad i u svijet – da malo razgledaš. Na barkama i rijekama sad se pije kava, na travama buja ritual. Ti se nećeš uključiti – ništa se ne izdvaja. Pogledaj – sve je prošlo, nekoliko kiša,

knjiga, satova, nekoliko otapanja u kadi, stezanja u jednjaku. Biti svoj u gradu punom stranaca, gledati kako dječak s predugim trepavicama ne može dohvatiti ruku da ga vodi i uopće ne suosjećati s njim.

Nositi sa sobom bunar, najpriručniji mogući.

Koristiti prema potrebi.

Bacati prema snovima.

VOZAČKA DOZVOLA

Čudni su ti datumi i čudna šuma, čudni zimski sarkofazi mrava u njoj. Kažeš: nikada nitko nije umro. Kažem: možeš se razbacivati cvjetanjem gloega do mile volje, ali od toga neće biti ništa, bolje da krenemo prema autu

i naslonimo se glavama.

ORBI

Takva sklonost da se ne cijeni svjetlost ni svijet. Naravno, albino jelen tapka kroz studeni, lignje su ponekad pametnije od mačaka i iz tuđe jagodice u nutrinu uspije se

probiti najiskreniji skarabej. Naravno, kiša na asfaltu pretvara se u živu, živa u suzu, suza u san, san u priču o pticama, koje iznad temperature tijela vrte sva ta salta,

a zatim te kljucaju u oči i u usta,
u udah i u izdah.

UVJET

Pjevuši me i ljuljaj. Dvije strune – šavovi na dnu leđa i upitnik. Noć na odjelu kad si – priznajem – bio jedina nit, tanka kožica, na kojoj se drži krasta.

Mislila sam da su mi oduzete noge: dva srca, dvije očigledne radosti, da u posudama na kraju cijevi koje su iz mene izrastale, sakupljam se. Morfiju – s tobom nisam imala zadovoljstvo.

Govorim o priznavanju. Priznajem – ta stolica trajno mijenja znakove. Lijegala sam, iako sam stalno ležala i tad si i ti lijegao sa mnom kao u mirisne saonice. A sad reci:

Kakva je to sreća kojoj je potreban
nož u leđa i sasušena rijeka?

ISPUNJENJE

Uzet će nas vrijeme između.

U snu je bio banket i koža – struna u leđima nije puštala zvuk, asfalt se još nije osušio, torta se lijepila za prste, glazura za bradu. Imala si gole grudi i zapetljan jezik sred prijema

plesala si, iako se popodneva posvećuju obitelji. Danak, ne dancing – tko ne zna, taj nestaje ili mu nije dobro. Pa tvoje srce puno glogovih kolaca, dakle glave pod slavinu, koljena pod bradicu. I što bi se dogodilo,

da se vidi više, kad bi bilo jasnije? A onda: tonuti ili posjećivati parkove, za mutnih popodneva vesti spokoje tuđim đerđefima, nakupiti prazninu u plućima i skidati primjer. Zato:

vrijeme između ispunjavati u potpunosti, da te ne otme.

A ako te otme – toni.

BANKIET

I SKÓRA

WIELKANOC

Początek jak z przepisu na wiosnę. Jechałam w długą podróż szybkim samochodem. Wszędzie były chmury, doceniałam walor szyberdachu. Mijaliśmy bociany, więc powiedziałam:

patrz, bociany. Powiedział: cieszysz się jak dziecko. Głupi, powiedziałam, cieszę się jak dziecko, bo mówisz do mnie jak do kobiety w kwietniu, bądź mi przyjacielem, chcę od tego świecić. Potem

wezwałam na świadków miejscowych, maile, balety. Wszystko w dość dużych ilościach, bo nic uparcie nie chciało mi starczać. Ale nic, nadciąga bowiem kalendarzowe zmartwychwstanie

z tej okazji niosę światu sernik.

Niech kocha mnie każdy, skoro ty nie możesz.

SUE RYDER OD SKWERU

Sue Ryder – z nieszczęściem zetknęła się wcześniej, kiedy razem z matką odwiedzała szpitale i ciężko chorych.

www.dom-seniora.ovh.org

Bądź pozdrowiona Sue Ryder od skweru, na który nie mam okien. Bądź pozdrowiona, bo nie chcę dziś wracać do siebie. Ty jesteś w śniegu, a ja w obcej kuchni, moja droga Sue Ryder, na dzikim zachodzie.

Niedługo samo południe, więc się z tobą spotkam, spotkamy się Sue Ryder, wezmę papierosy. Teraz paznokciem zrywam z parapetu lakier, potem zrobię na odwrót – lubisz manicury?

Ja lubię, chociaż nie wypada, bo można by robić tyle ważkich rzeczy, a tu róż biskupi pędzelkiem po płytce i trzeba uważać, bać się konsekwencji. Czeka nas, kochana, cichy obłok w ziemi

- na skwer za przystankiem trzeba zapracować. Kochana Sue Ryder, a nawet wtedy nie możesz być pewna, bo szalety przy nim zostaną trójkątne – ktoś może znaleźć w googlach twoje brzydkie zdjęcie.

Bądź pozdrowiona, Sue Ryder, bezpańska kowbojko. Już wszędzie nas nie ma – w kapownikach matek, w naszych własnych łózkach, na końcówkach nerwów wielonocnych wrogów, jednonocnych braci.

Już wszędzie nas nie ma, więc się nie rozglądaj, moja smutna Sue Ryder,
nie ma gdzie się szukać.

DOBYTEK

To był twój wieczór, nieparzysty chłopcze. Maleją ci oczy z wieczornym przyływem. Dawno oduczono mnie wyciągać ręce, więc kiedy wracam do domu przypadkowym taksy, myślę o całowaniu, myślę o peronach, na których moglibyśmy się żegnać, gdybyśmy jakimś cudem jednak się spotkali.

Och, to nie przesada – czuję wolę bożą w te zorzyste noce. Lecz w moim domu susza i zwiędłe paprotki, nikt tu nie zachodzi. Zamknąć tu oczy znaczy patrzeć na łapki z soczystą słońcą, znaczy mierzyć się z okazałym piętrem, znaczy rogowacieć. Mógłbyś wejść we mnie tak jak w trzęsawisko.

Nieparzysty chłopcze, tuż za bzem na skwerze cała moja limfa;
całun z ust dobyty.

TERYTORIUM POWIERNICZE

Sen o siedmiu gwoździach w czaszce. Waham się, bo żadna z możliwości nie jest gotowa na sens. Ojciec mówi: pomyśl, nie krzyczysz. Mówię ojcu: pokrzyż nie pomyśl. Mieszkam z tą kacią łapą, ona mnie karmi.

A teraz spójrz – poderwałam do tańca siedem gwoździ; siedmiu chłopców z Albatrosa i jedna nieboszczka. Mieszkłam nad brwią, nad sutkiem, nad mądrym strumykiem, aż nastał czas eksmisji i wyprowadzania w pole.

A w polu zakłada się uprząż. Hej, uprząż zakłada się w polu. Niech żyją nieurodzaj i jałowe piaski! Niech ziarna padają na dna oceanów, niech stawy zajdą glonami i czarną rzęsą! Tutaj ziemia służy jedynie do nakrycia.

LOCUS FOCUS

Miałś rację ledwie się przyznając. Twoja matka z odległości znów obcina włosy na bardzo krótko, chociaż jest jeszcze młoda, chociaż kiedy chadza do parków, mrówki używają jej kciuków jak gładkich drabin.

Macha do ojca, w dłoni trzyma chustkę z ligniny. Wieczne pożegnanie. Córki są takie przemądrzałe, gdy długo nie rodzą i nie kończą studiów. To nie jej przypadek, ma magisterium i dzieci, dzieworództwo w działaniu.

Ale motyle z jej brzucha mieszkają na odległych łąkach. Nawet słowa łąka używa się tutaj na lekkim przydechu - jak wielu innych słów, które nie znajdują nigdy godnych odbić. Zakradaj się do piwnic, na strychy - na zagrzanych grzędach

nocuje twój moll, dziewczynko. W ciemni się trzęsiesz, na słońcu prześwietlasz te klisze. Więc jeśli rankingować strachy, słowo mąż wysunie się wyraźnie na czoło, a przez czoło przecież lepiej jest przeciągnąć kosmyk,

jak wtedy, kiedy przy jakiejś poręczy chciałaś się całować, ale zabrakło ci, bo ja wiem, wdzięku, odwagi, zamasystej kiecki. Och, wiem – wolisz sama wbijać w siebie choćby wykałaczkę,

bo jedna wiesz, jak daleko stąd do płynnego życia, na które nie masz żadnego dowodu. I chociaż zakładam, że kłamiesz – ty kłamiesz. W jakimś letnim parku, na ławce w półcieniach, grzebiesz sobie w oku zakażoną drzazgą

i nic się nie zmienia.

PODRĘCZNA

Grudka koloru opada z oka – na szafot na szafot. Bo kiedy kot wchodzi do łóżka z pazurami, kiedy nad kanałem dławi się pisklęta, jaszczurka budzi się ze świeżym ogonem, który raczej na nic – robi się jasno. Cieniem się zasłoń

do powiek, okruszku, rusz w miasto i w świat – rozejrzeć się trochę. Na barkach i rzekach pija się teraz kawę, na trawach krzewi rytuał. Ty się nie załapiesz – nic się nie odstaje. Spójrz – wszystko przeszło, kilka deszczy,

książek, zegarów, kilka topnień w wannie, zacisków w przelyku. Być teraz u siebie w mieście pełnym obcych, patrzeć, jak chłopiec o za długich rzesach chciałby wziąć za rękę, ale nie dosięga i wcale mu nie współczuć.

Nosić z sobą studnię, najbardziej podręczną.

Korzystać wedle potrzeb.

Rzucać wedle snów.

PRAWO JAZDY

Dziwne te daty i dziwny las, dziwne zimowe sarkofagi mrówek w nim. Mówisz: nikt nigdy nie umarł. Mówię: możesz sobie szafować kwitnieniem głogu do woli, nic z tego nie będzie, lepiej chodźmy do auta

i oprzyjmy głowy.

ORBI

Taka skłonność, że nie docenia się światła i świata. Owszem, jeleni albinos drepcze przez listopad, kałamarnice bywają inteligentniejsze niż koty i z obcego opuszka do głębi potrafi

dotrzeć najszczęśliwszy skarabeusz. Owszem, deszcz na asfalcie zmienia się w rtęć, rtęć w łzę, łza w sen, sen w historię o ptakach, które nad temperaturą ciała kręcą te wszystkie salta,

a potem dziobią cię w oczy i w usta,
we wdech i w wydech.

WARUNEK

Nuć mnie i kołysz. Dwie struny – zakładki na lędźwie i znak zapytania. Noc na oddziale, kiedy – przyznaję – byłeś jedyną nitką, cienką skórką, na której trzyma się strup.

Myślałam, że odjęło mi nogi: dwa serca, dwie wyraźne radości, że w pojemnikach na końcach węży, które ze mnie rosły, zbieram się. Morfino – nie miałam z tobą przyjemności.

Mówię o przyznawaniu. Przyznaję – tamto krzesło trwale zmienia znaki. Kładłam się, chociaż wciąż leżałam i wtedy kładłeś się ze mną jak w pachnące sanie. A teraz powiedz:

co to za szczęście, które potrzebuje
noża w plecach i wyschniętej rzeki?

WYPEŁNIENIE

Weźmie nas czas pomiędzy.

W śnie był bankiet i skóra – struna w plecach nie wydała dźwięku, asfalt jeszcze nie wysechł, tort lgnął do palców, lukier do podbródka. Miałaś nagie piersi i splątany język pośrodku przyjęcia,

tańczyłaś, a przecież popołudnia daje się rodzinie. Danina, nie dancing – kto nie wie, ten ginie lub ma się źle. Więc twoje serca pełne osinowych kołków, więc głowy pod kran, kolana pod bródkę. I co by się stało,

gdyby widzieć więcej, gdyby było jaśniej? A zatem: grzęznąć oraz zwiedzać parki, w mętne popołudnia haftować spokoje na obcych tamborkach, nabrać w płuca próżni i zdejmować przykład. Dlatego:

czas pomiędzy wypełniać najszczelniej, żeby cię nie porwał.

A jeśli porwie – toń.

BANQUET

AND LEATHER

Translated by David Malcolm

EASTER

A start like a recipe for spring. I was going a long journey in a fast car. Everywhere there were clouds, I appreciated the value of the sun-roof. We passed some storks, so I said:

look, storks. He said: you're happy like a little kid. Stupid, I said, I'm happy like a little kid, because you're speaking to me like to a woman in April, be my friend, I want to be aglow from that. Then

I called the witnesses on the spot, e-mails, ballets. All in pretty big quantities, because nothing stubbornly would do for me. Doesn't matter, because the calendar resurrection's on the way

for this I'll bring the world a cheesecake.
Let them all love me, since you can't.

SUE RYDER FROM THE SQUARE

Sue Ryder – she encountered misfortune early on, when along with her mother she visited hospitals and the gravely ill.

www.dom-seniora.ovh.org

Greetings to you, Sue Ryder from the square, on which no window of mine looks out. Greetings to you, because I don't want to go back to my place today. You're in the snow, and I'm in a strange kitchen, my dear Sue Ryder, in the Wild West.

Not long till high noon now, so I'm meeting you, we're meeting, Sue Ryder, I'll bring the cigarettes. Now I'm scraping paint from the windowsill with my nail, then I do it the other way round – do you like manicures?

I like them though I shouldn't, since it's possible to do so many serious things, and here there's the bishop's violet in a brushstroke across the nail bed and you have to watch out for, fear the consequences. There awaits us, my dear, a silent cloud in the earth

- the square behind the bus stop needs work. Dear Sue Ryder, and even then you can't be sure, since the toilets by it will stay triangular – someone might find that ugly photo of you on google.

Greetings to you, Sue Rider, masterless cow-girl. Already we're away from everywhere – the address books of mothers, our own beds, at the ends of the nerves of enemies from many nights, of brothers from just one.

Already we're away from everywhere, so don't look round, my sad Sue Ryder,
you're nowhere to be found.

POSSESSIONS

It was your evening, uneven boy. Your eyes get smaller as evening comes on. Long ago I was taught not to hold out my hand, so when I come home by some chance taxi, I'm thinking of kissing, thinking of the platforms we could say goodbye on, if by some miracle we'd met.

Oh, no exaggeration – I feel God's will in these bright nights. But in my home, drought and withered ferns, no one calls by. To close my eyes here means to look at paws smeared with juicy fat, means to face up to the fancy floor above, means to horn over. You can come into me like into a swamp.

Uneven boy, right behind the lilac in the square – all my lymph;
the shroud possessed from lips.

TRUST TERRITORY

A dream of seven nails in the skull. I hesitate – for none of the possibilities is ready for sense. My father says: think, you don't cry out. I say to my father: cry out, don't think. I live free as the wind, she feeds me.

And now look – I've picked up seven nails for my dance; seven guys from the Albatros and one dead girl. I lived over brow, over tit, over the wise stream, but the time came when they threw me out and led me to the field.

And in the field the harness goes on. Hi hi, the harness goes on in the field. Long live want and barren sand! May the grains fall to the depths of the seas, may the ponds go down in algae and black duckweed! Here the earth's only good for covering things up.

LOCUS FOCUS

You were right barely to own up. At a distance your mother is cutting her hair very short again, though she's still young, though when she visits parks, the ants use her thumbs as smooth ladders.

She waves to your father, in her hand she holds a handkerchief of lignin. Eternal farewell. Daughters are so goddam clever, when they don't have kids or take a long time to graduate. Not her case, MA and children, virgin birth in action.

But the butterflies from her belly live on distant meadows. Even the word meadow is said here with a light breath – like many other words that never get the right reflections. Creep off to the cellars, to the attics – on heated perches

your a-minor molecule passes the night, girl. In the darkness you shake, in the sun you over-expose these photos. So to rank fears – the word husband clearly goes to the head of the line, and over the head it's better to draw that wisp of hair,

like when you wanted to kiss with some guarantee, but you didn't have any - I don't know – charm, courage, fancy frock. Oh, I know – you prefer to stick pins in yourself,

because you alone know how far it is to the flowing life for which
you've no proof. And though I bet you're lying – you are lying. In
some summer park, on a bench in the shade, you're poking at your
eye with the forbidden splinter

and nothing changes.

HANDY-SIZED

A clot of color falls from the widow – to the scaffold to the scaffold. For when the cat comes to bed with its claws, when the fledgling chokes over the canal, the lizard wakes with a new tail, which really is no good – it gets light. Cover yourself with dark

up to the eyes, you crumb, go into town, into the world – look around a bit. On barges and rivers, coffee is drunk now, on the lawns ritual spreads. You will not catch yourself out – nothing can be undone. Look – it's all gone, some rains,

books, clocks, some drownings in the bath, fingers round the throat. To be in your own place now in a city full of strangers, to look on as the boy with too long eye lashes longs to take someone's hand, but doesn't reach out - and not to have any sympathy at all.

To carry a well with you, best a handy-sized one.

To use it according to need.

To get rid of it according to dreams.

DRIVER'S LICENSE

Strange these dates and strange the wood, strange winter
sarcophagi of ants in it. You say: no ever died. I say: you can bang on
about the hawthorn blossoming as much as you want, nothing will
come of that, better get on to the car

and lay down our heads on the dash.

ORBI

Such an inclination – not to value light and world. Of course, the albino stag steps through November, calamari are mostly smarter than cats and from another's fingertip to the deeps

the sincerest scarab can reach. Of course, rain on the asphalt turns to mercury, mercury to a tear, a tear to a dream, a dream to a story of birds that over the body's temperature cut all those spins,

and then peck your eyes and lips,
your in-breath and out-breath.

CONDITION

Hum me and rock me. Two strings – trusses and a question mark.
Night on the ward, when – I confess – you were the only thread, the
thin skin that the scabs holds on to.

I thought my legs were gone: two hearts, two clear joys, that in
the containers at the end of the tubes that grew out of me, I was
gathering. O morphine – I had no fun with you.

I'm talking about admitting. I admit – that chair is constantly
changing signs. I lay down though I was still lying and then you lay
down with me like in a fragrant sled. And now tell me:

what kind of happiness needs
a knife in the back and a dried-up river?

FILLING IT UP

It takes us – the time between.

In the dream there was a banquet and leather – the string in the shoulders gave out no sound, the asphalt hadn't dried out yet, the cake clung to the fingers, the icing sugar to the chin. You had naked breasts and a tangled tongue in the middle of the do,

you danced, but afternoons are for the family. Tribute not fox trot – whoever doesn't know that dies or suffers. So your heart full of aspen pins, so your head under the faucet, knees under the chin. And what would happen

if you could see more, if it was brighter. And so: flounder and visit parks, in cloudily-lit afternoons embroider peaces on others' frames, gather air in the lungs of the vacuum and take off the example. So:

fill up the time between as tight as can be, so it doesn't grab you.

And if it grabs you – drown.

ON THE AUTHOR

Barbara Klicka (born 1981) is a poet and cultural animator. Her first book was published in 2000. In 2012, she released the volume *same same*, which was nominated for the “Silesius” Poety Award in the category “Book of the Year 2012”. For the volume *nice* she received the Wrocław “Silesius” Poety Award in the same category, as well as the Gdynia Literary Prize. She also co-operated with the group Pochwalone on their CD *Czarny War* and in the CD publishing project *Nowy Tajny Detektyw*. She is editor of *Cwiszn*, a Jewish quarterly on literature and art. She lives in Warsaw.

O PJESNIKINJI

Barbara Klicka, rođena 1981. godine, pjesnikinja je i kulturna animatorica. Pjesnički prvijenac objavila je 2000. godine. Godine 2012. javlja se knjigom *same same*, koja je bila nominirana za pjesničku nagradu Silesius, u kategoriji pjesničke knjige godine. Za zbirku *nice* istu je nagradu – u Wrocławu – i primila, a uslijedila je i Gdynijska književna nagrada. Surađivala je s muzičkom skupinom Pochwalone na albumu *Czarny War*, kao i na CD-projektu *Nowy Tajny Detektyw*. Urednica je židovskog tromjesečnika za kulturu i umjetnost *Cwiszn*. Živi u Varšavi.

IMPRESUM

Goranovo proljeće

EDICIJA: **Versopolis**

UREDNIK: **Marko Pogačar**

LEKTURA/KOREKTURA: **Ana Brnardić**

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem ISBN-13:

SKUD "IVAN GORAN KOVAČIĆ"

Zagreb, Opatovina 11

e-mail: info@igk.hr

www.igk.hr

ZA NAKLADNIKA: **Tihana Dragozet**

OBLIKOVANJE KNJIGE: **Bestias**

TISAK:

NAKLADA: **1000 primjeraka**

VERSOPOLIS

skud | igk

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union